

Sempre vinculat a diversos moviments associatius, en Pere Santamaria Garcia, amb despatx a Manresa i natural de Castellbell i el Vilar, ha sabut trobar en l'arquitectura aquella disciplina que li permet estar a prop de la gent i treballar per a ella.

Parlem, per començar, de la seva feina com a professor a l'Escola d'Arquitectura de Barcelona: **"No vull dedicar a l'ensenyament el cent per cent del meu temps, però em serveix com a autocrítica, per anar-me reciclant i per mantenir un caliu que sempre m'ha agradat"**. La seva vocació pedagògica l'havia portat, després del COU, a plantejar-se no escollir l'arquitectura sinó el magisteri. La seva vinculació a la universitat ens permet parlar amb ell de mancances: **"L'ensenyament dels futurs arquitectes es decanta més cap a les matèries de projectes, tècniques i històriques, i en canvi deixa de banda el fet de preparar el professional per a temes de documents, de relació amb l'empresa i amb els clients, que es toquen molt per sobre"**. És per aquesta raó que hi ha sorpreses: **"Quan aterrissem al món laboral, ens adonem que no té res a veure amb el que ens han ensenyat a la facultat. Estàs acostumat a tenir algú que et guia i t'ajuda a millorar dia a dia, i tot això és molt diferent de sortir sol al carrer i haver-te d'enfrontar amb els promotors"**. I segueix: **"Al començament sobretot, t'adones que la realitat no acaba sent allò que tu havies dissenyat sinó el mimetisme d'altres obres fetes pel mateix constructor"**.

Una altra de les mancances que en Pere reconeix de l'Escola és el poc coneixement de l'obra en si: **"El meu pare era constructor i el meu aprenentatge va ser diferent del que segurament ha tingut la majoria d'estudiants d'arquitectura. Jo no vaig començar de zero en aquest sentit perquè m'havia passat els estius trepitjant les obres"**. Per aquesta raó pensa que una bona solució seria que abans de fer la primera casa tothom hagués passat per aquí: **"He fet parets i algunes me les han fet tirar a terra, i això m'ha donat una visió molt diferent de l'arquitectura i de la manera com t'has d'enfrontar a una construcció"**. I segueix: **"Dibuixar costa molt poc, el que és difícil és saber com aquell edifici tan surrealista que has dibuixat s'ha d'aguantar"**.

A més de ser professor de construcció, el nostre protagonista és responsable de l'Àrea de Manteniment de la delegació del Bages-Berguedà del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya: **"Aquesta àrea es va començar a moure a Barcelona fa relativament pocs anys, quan es va intuir que el món de la rehabilitació havia d'anar a més, perquè les ciutats s'estaven quedant sense sòl edificable i es degradaven dia a dia"**. El canvi de mentalitat que s'ha produït respecte a aquesta qüestió en els darrers anys, ha fet créixer iniciatives com aquesta: **"Costa que la gent s'adoni que la cura que té del manteniment d'un cotxe, amb els seus canvis d'oli i de pneumàtics periòdics, s'hauria de transportar també als edificis. Sembla que la gent ho va entenen, però és trist que esperem a actuar quan ja s'han produït accidents tràgics"**.

Fer rehabilitacions integrals o parcials és la forma de tornar a posar a punt un edifici degradat pel pas del temps: **"Actualment la Genera-**

litat, i en concret el Centre Tècnic per a la Rehabilitació, està duent a terme una campanya de dictàmens gratuïts a les poblacions que així ho demanen, per saber com estan en l'actualitat els edificis construïts abans dels anys 60". La feina del nostre arquitecte és encarregar a diversos tècnics com ell la revisió de l'immoble **"perquè a partir d'ara per a rebre qualsevol tipus d'ajut de l'Administració s'haurà de presentar el dictamen que especifica si és o no necessària una intervenció"**. En Pere parla d'aquests ajuts dels organismes oficials perquè si no hi aporten diners **"difícilment aquests nuclis urbans podran tirar endavant, ja que no trobaran promotors arriscats que ho facin"**.

Actuar en un casc antic vol dir primer de tot **"ser prou valent per a decidir què és el que val la pena rehabilitar i què ha de tirar-se a terra"**. A Manresa d'edificis catalogats n'hi ha pocs: **"Tenim un nucli molt degradat, amb un tipus de construcció estàndard molt pobra de recursos. Per tot això, l'Ajuntament ha creat una oficina amb la funció de portar a terme la rehabilitació del casc"**.

En Pere compagina les feines que hem esmentat fins ara, a més de la de liberal, amb la d'arquitecte municipal de Rellinars: **"És un municipi una mica atípic, no és com la majoria de municipis de Catalunya que estan vivint un boom immobiliari. Rellinars té uns dos-cents habitants, que es doblen a l'estiu amb l'arribada d'estiuejants, però no presenta cap tipus de creixement"**. Aquest estancament del poble preocupa al nostre entrevistat, que comenta: **"No hi ha un ritme de construcció, gairebé no es fa res, i això m'amoïna. Per aquest motiu, hem proposat uns debats que es faran aquest estiu per veure què tenim i cap a on anem"**.

La participació d'en Pere al poble va més enllà de les obligacions que li suposa la seva feina, perquè creu que ha d'ajudar en la millora de la població: **"Crec que s'ha de donar un gir dràstic, no tenim cap pretensió des del punt de vista industrial, perquè el poble té molt males comunicacions, però sí que es pot optar pel turisme"**. Un turisme que podria venir del parc de Sant Llorenç, poc aprofitat fins ara: **"El tenim al costat com a aquell veí a qui no diem res. Jo veig que hi ha uns punts potencials que no estan potenciats i que s'han de començar a tenir en compte, si volem que el poble no tiri enrere enlloc d'endavant"**.

A més a més de totes aquestes ocupacions, l'esperit inquiet del nostre personatge l'ha portat a col·laborar també en les tasques d'assessorament de l'Associació de Veïns del barri Mion Puig-Berenguer de Manresa.

I és que en Pere Santamaria Garcia té a dins un cuquet que no el deixa estar ni un minut sense fer alguna activitat i tirar endavant algun projecte en què creu: **"De jove ja portava el grup de bastoners del meu poble i sempre he estat vinculat a tot tipus d'associacions"**.

L'arquitectura ha aconseguit donar-li el contingut social que sempre ha buscat en tots els camps en què s'ha mogut. Esperem que aquest entusiasme que el caracteritza no el deixi en la llarga carrera que encara l'espera.

“El món de la
rehabilitació va a més,
perquè les ciutats
s'estan quedant sense
sòl edificable i es
degraden dia a dia”

Pere Santamaria - Manresa (Bages)